U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **T. T. P.,** zastoupená Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2009, č. j. OAM-70/VL-18-17-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 1. 2010, č. j. 56 Az 25/2009 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 1. 2010, č. j. 56 Az 25/2009 - 29, zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 2. 2009, č. j. OAM-70/VL-18-17-2009, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň bylo rozhodnuto, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Krajský soud ve shodě s ministerstvem konstatoval, že stěžovatelka podala opakovanou žádost, přičemž tvrzené skutečnosti jsou stejné. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva uvedl, že čl. 31 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES se zabývá situací, za které nesmí dojít ke „skutečnému vyhoštění“, nikoliv k odmítnutí vydání víza. V případě stěžovatelky nedošlo k pokusu o skutečné vyhoštění, nemohlo tedy dojít ani k porušení tohoto článku. Ministerstvo proto správně neshledalo spojitost mezi řízením stěžovatelky a čl. 31 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. K tomu krajský soud podotkl, že ministerstvo tento svůj názor blíže nerozvedlo, avšak to nezpůsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť se nejedná o skutečnosti, které by měly být předmětem posuzování v předmětné věci.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, protože má za to, že krajský soud nesprávně posoudil nezákonnost správního rozhodnutí, co se týče nedostatečného odůvodnění. Pokud stěžovatelka v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že má za to, že v souvislosti s čl. 31 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle

ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a z odůvodnění rozhodnutí ministerstva není zřejmé, proč hrozící porušení této směrnice nepovažuje ministerstvo za relevantní z hlediska zákona o azylu, je v tomto bodě správní rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Namítala-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že krajský soud nesprávně posoudil zákonnost rozhodnutí ministerstva, co se týče nedostatečného odůvodnění rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu již řešil, např. v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS. V daném případě zástupce stěžovatelky v žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze doplnil větu „podle mezinárodních závazků, podle směrnice EU č. 2004/38/ES článek 31 odst. 2“. Ministerstvo k této připomínce uvedlo, že i když se podrobně seznámilo s touto směrnicí, neshledalo žádnou spojitost s řízením o mezinárodní ochranu stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvedla,

z jakých skutkových důvodů by neudělení doplňkové ochrany znamenalo porušení předmětné směrnice, shledává Nejvyšší správní soud jak odůvodnění správního rozhodnutí, tak odůvodnění rozsudku krajského soudu, postačujícím, a tudíž i přezkoumatelným. Citovaný článek směrnice stanoví, že pokud byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o vyhoštění s žádostí o předběžné opatření, nesmí dojít ke skutečnému vyhoštění před vydáním rozhodnutí o tomto předběžném opatření s výjimkou některých případů. Již ze znění tohoto ustanovení je zřejmé, že se vztahuje na řízení o vyhoštění, nikoliv na řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud tak zcela správně posoudil, že rozhodnutí ministerstva je přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64, www.nssoud.cz, v němž vyslovil závěr, že „Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování rozhodl ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že na území České republiky žije již delší dobu, její manžel zde má trvalý pobyt a v nejbližších dnech čekají dítě. Protože kasační stížnosti je přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodoval.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu